

THE LOOTING OF GREECE

(Η ΛΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ)

Αλέξανδρος Κωστόπουλος: «Πώς γίναμε χώρα πτωχών και τώρα γινόμαστε χώρα αστέγων...»

20/03/2023 15:31 [0](#)

[SHARE](#)

THE LOOTING OF GREECE (Η λεηλασία της Ελλάδος)

ΑΡΘΡΟ του (Αχαιού) Αλέξανδρου Κωστόπουλου, προέδρου του Συνδέσμου Ελλήνων Οικονομικών Διευθυντών (Σ.Ε.Ο.ΔΙ.)

Η ΑΡΧΗ... ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Πριν από 34 χρόνια στις 13 Μαρτίου 1989, έκπληκτοι είδαμε στο εξώφυλλο – κύριο άρθρο του διεθνούς κύρους περιοδικό **TIME** τον τίτλο «**THE LOOTING OF GREECE**», (Η λεηλασία της Ελλάδος). Θα είχε ξεχαστεί ασφαλώς το πολυσέλιδο αυτό δημοσίευμα, εάν τα γεγονότα που περιέγραφε δεν επαναλαμβάνονταν συνεχώς μέχρι σήμερα και μάλιστα... βελτιούμενα επί τα χείρω.

Σε μία εκτεταμένη ανάλυση ο δημοσιογράφος Robert Ajemian, περιγράφει με μελανά χρώματα, πώς τα 210 εκατομμύρια δολάρια του Ελληνικού λαού έκαναν φτερά από την Τράπεζα Κρήτης και μέσω παντός μέσου, ακόμη και σε συσκευασίες παιδικών rumpers, διοχετεύτηκαν στα θυλάκια ενός διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος. Ήταν η εποχή που το δημόσιο χρήμα, υπηρετούσε την έκλυτη ζωή και την καταναλωτική βουλιμία των δημοσίων αρχόντων, μεταξύ των οποίων και στα λεγόμενα “κέντρα πολιτισμού” (όπως τα χαρακτήριζε υπουργός της εποχής εκείνης).

Εννοούσε τα κέντρα διασκέδασης, όπου στους ρυθμούς της διπλοπενιάς και του ντιρλαντά, ο ιδρώτας του Ελληνικού λαού, γινόταν φειγ

βολάν, στολίζοντας τις ηδυπαθείς καμπύλες των καλλίπτυγων καλλιτεχνίδων (των βορείων και νοτίων... ημισφαιρίων τους).

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ

Τα σκάνδαλα της εποχής εκείνης, έμειναν στην ιστορία ως το «βρώμικο 89», αφού άλλωστε σημαντικό μέρος του εθνικού εισοδήματος, αφαιρέθηκε από τον Ελληνικό λαό, και αντί να επενδυθεί σε έργα ανάπτυξης, έγινε όργανο των καταναλωτικών επιλογών των κυβερνήσεων. Η εποχή εκείνη, αποτελεί την απαρχή της κατρακύλας της Ελληνικής οικονομίας και φυσικά της φτωχοποίησης του Ελληνικού λαού.

Και η ιστορία της καταλήστευσης των εισοδημάτων του λαού, δεν σταμάτησε εκεί. Εννοούμε την λεηλασία του Ελληνικού λαού, στην δεκαετία του 90, μέσω του χρηματιστηρίου. Τότε που κυβερνητικοί παράγοντες προέτρεπαν τον απλό λαό να επενδύσει στο χρηματιστήριο, αφού όπως διατυμπάνιζαν...: «το χρηματιστήριο θα φθάσει στις 10.000 μονάδες».

Ήταν τότε που το κάθε περίπτερο και κάθε φούρνος της χώρας, έγιναν αντιπρόσωποι αγοραπωλησίας μετοχών, οι περίφημες ΕΛΔΕ. Πολλά οικοπέδα, σπίτια και αγροτεμάχια έγιναν μετοχές, για να διαπιστώσουν σε λίγο ότι τελικώς οι πολλά υποσχόμενες μετοχές τους ήταν φρούδες ελπίδες. Και η φτωχοποίηση του Ελληνικού λαού συνεχίστηκε στις αρχές του 2000, όπου οι υπερβολικές δημόσιες δαπάνες οδήγησαν στην δημοσιονομική εκτροπή η οποία κορυφώνεται στην περίοδο 2008 – 2020.

Το 2008 η χρεοκοπία της τραπεζής Leman Brothers, βρήκε την οικονομία μας σημαντικά αδύναμη, με συνέπεια να αρχίσει το ξήλωμα του πουλόβερ. Οι δημοσιονομικές αστοχίες και κυρίως η καθυστέρηση λήψεως των απαραίτητων μέτρων, οδήγησαν την χώρα στο ΔΝΤ με την ημερομηνία 23 Απριλίου 2010 να αποτελεί τον ιστορικό σταθμό της μεγαλύτερης καταστροφής Ελληνικού λαού εν καιρώ ειρήνης, αφού έχασε το 25% του εθνικού εισοδήματός του!

Ο... ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕ ΕΝΑ «Ν»

Οι λανθασμένοι χειρισμοί των αρμοδίων ταγών όλου του φάσματος του πολιτικού μας προσωπικού, η όλη διαπραγματευτική τους τακτική ενώπιον των αρμοδίων του ΔΝΤ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν εξέθεσαν μόνον το κύρος της χώρας με τους αστείους χειρισμούς τους (δεν ξεχνάμε τον Γιάννη με το ένα «ν»), αλλά την έφθασαν στο χείλος της καταστροφής. Μας έσωσε η συμμετοχή μας στην ΟΝΕ και οι επεμβάσεις φίλα διακείμενων οργάνων της ΕΕ (καλή του ώρα του Jean – Claude Juncker).

Η τιμωρητική πολιτική των δανειστών, των «θεσμών» όπως έγιναν γνωστοί, δεν αντιμετώπισαν καμία πειστική διαπραγματευτική τακτική από τους

ιθύνοντες, με αποτέλεσμα τα μέτρα της υποτιθέμενης θεραπείας να αποβούν καταστροφικά για τον Ελληνικό λαό, αφού στοίχισαν το 25% του εθνικού εισοδήματος, και το ξεπούλημα των παραγωγικών πηγών της χώρας. Οδήγησαν επίσης και στην κατακρεούργηση των συντάξεων με αποτέλεσμα την εξαθλίωση των συνταξιούχων, αφού είναι το πλέον εύκολο θύμα, καθόσον αυτοί δεν έχουν τρόπο αντίδρασης (δεν μπορούν να κάνουν απεργία).

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

Τα τιμωρητικά μέτρα, πέραν της δραστηκής μείωσης των συντάξεων, επέφεραν επίσης την καταλήστευση των αποθεματικών ασφαλιστικών ταμείων. Αυτό αποτελεί έγκλημα κατοσιώσεως εις βάρος των συνταξιούχων γονέων μας, (η παρούσα κυβέρνηση θέλησε να «θεραπεύσει» το πρόβλημα δίδοντας κάποια «ψίχουλα» στους συνταξιούχους).

Οι λανθασμένοι κυβερνητικοί χειρισμοί της εποχής εκείνης, διήρκησαν δέκα χρόνια, ενώ θα έπρεπε να ολοκληρωθούν σε δύο, οδήγησαν εκατόμβες επιχειρήσεων στο κλείσιμο, στην αυτοκτονία συμπολιτών μας, στην φτωχοποίηση των Ελλήνων, στην μετανάστευση 500.000 νέων μας στο εξωτερικό και στην φαλκίδευση του μέλλοντος των παιδιών μας. Έτσι η Ελλάδα κατάντησε χώρα των πτωχών, αφού τα 2/3 του λαού έγιναν πτωχοί.

ΤΕΛΙΚΑ «ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ»;

Όλα αυτά τα δεινά έχουν φυσικά ονοματεπώνυμο, έχουν υπευθύνους. Ανέλαβε άραγε κάποιος την ευθύνη; **Ο Ελληνικός λαός δικαιούται τουλάχιστον να γνωρίζει «τίς πταίει».** Ποιος ευθύνεται για την φτωχοποίηση του Ελληνικού λαού. Όχι βέβαια να τιμωρηθεί, το Σύνταγμα έχει μεριμνήσει για αυτό, προβλέπει το ακαταδίωκτο τέτοιων ευθυνών.

Και η λεηλασία συνεχίζεται και σήμερα. Η πρόσφατη απόφαση με συντριπτική πλειοψηφία, της ολομέλειας του Αρείου Πάγου, σε διάσκεψη κεκλεισμένων θυρών, προβλέπει ότι οι εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις μπορούν να ενεργούν ως διάδικοι με τη δική τους επωνυμία εκπροσωπώντας τα funds που έχουν επενδύσει μεγάλα χρηματικά ποσά εξαγοράζοντας κόκκινα δάνεια από τα πιστωτικά ιδρύματα. Αυτό οδηγεί στον πλειστηριασμό 700.000 ακινήτων της χώρας μας, στο να βρεθούν στο δρόμο χιλιάδες συμπολίτες και από χώρα των πτωχών να οδηγηθούμε στην χώρα των αστέγων.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ

Η απόφαση αυτή, που ευνοεί τα funds, πίσω από τα οποία ευρίσκονται τα στελέχη των τραπεζών. **Οι ιδιοκτήτες των ακινήτων δεν ευθύνονται για την αδυναμία πληρωμής των δανείων,** αφού ευρέθησαν σε αδυναμία πληρωμής, κατόπιν πτωχεύσεως των επιχειρήσεων που απασχολούνταν ή

την δραστική μείωση των συντάξεων τους. Κατά συνέπεια, δεν ευθύνονται οι δανειολήπτες. Και εν πάση περιπτώσει, οι δανειστές δεν έχουν καμία ευθύνη;

Σε καμία περίπτωση, **καμία ελληνική οικογένεια δεν πρέπει να στερείται το έσχατο καταφύγιο της επιβιώσής της, που είναι πρώτη κατοικία**. Κανείς δεν νομιμοποιείται να ιδιοποιηθεί το σπίτι που στεγάζει μια οικογένεια, πετώντας την στο δρόμο. Πολύ δε μάλλον όταν οι δανειστές – τράπεζες, που έχουν ανακεφαλαιοποιηθεί τρεις φορές από το υστέρημα του Ελληνικού λαού, χορηγούσαν αφειδώς τα δάνεια, ακόμη και σε περαστικούς... Και η λεηλασία συνεχίζεται στο απώτερο μέλλον, αφού η εθνική περιουσία, (αεροδρόμια, λιμάνια, τηλεφωνία, ενέργεια), έχουν μεταβιβαστεί σε ξένους.

Τίς πταίει λοιπόν για την καταλήστευση του δημοσίου πλούτου και την εξαθλίωση του πολίτη; Πέρα από την πολιτιστική παρακμή της χώρας που έχει πολλούς υπευθύνους, η λειτουργία των θεσμών αποτελεί τον βασικό παράγοντα χριστής διοίκησης μιας χώρας. Η κατ' επίφαση δημοκρατία μας, λειτουργεί υπό καθεστώς κομματικής «δικτατορίας».

Ο πρωθυπουργός, το κόμμα δηλαδή, διορίζει και ελέγχει όλους τους θεσμούς, και τις τρεις λειτουργίες οι οποίες πρέπει να είναι ανεξάρτητες. Διορίζει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρόεδρο της Βουλής, την ηγεσία της δικαιοσύνης, των ενόπλων δυνάμεων, κλπ., ενώ το Σύνταγμα προβλέπει την ανεξαρτησία των τριών εξουσιών – πυλώνων λειτουργίας του κράτους, (Δικαστική, Νομοθετική, Εκτελεστική).

ΤΙ ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ

Τούτων δοθέντων και αν συνυπολογίσουμε την προ πολλού βαθιά παρακμή στην οποία έχει περιέλθει η χώρα μας, δεν πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι για την πορεία του Έθνους μας, η ανεξαρτησία του οποίου κατακτήθηκε με εκατόμβες αίματος και θυσιών. Την παρακμή την βλέπουμε και την βιώνουμε σε κάθε μας βήμα. Οι πυλώνες, οι οποίοι στήριζαν το Έθνος μας ανά τους αιώνες, δηλαδή η γλώσσα μας, η ιστορία μας, η θρησκεία μας, καταπολεμούνται ανελέητα.

Ενώ η παιδεία χαράσσει τις λεωφόρους πάνω στις οποίες βαδίζει η ιστορία μας, όμως τα πανεπιστήμια, που έχουν τον πρωτεύοντα ρόλο στο λειτούργημα αυτό, έχουν μετατραπεί σε άντρα βίας και διάπραξης κακουργηματικών πράξεων. Και εδώ οι θεσμοί σφύριζαν αδιάφορα, επιδεικνύοντας εκκωφαντική σιωπή. Εν όψει όλων των δεινών αυτών, προκύπτει αβίαστα το μεγάλο ερώτημα: και τώρα τι πρέπει να γίνει;

Η απάντηση προϋποθέτει ενδελεχή επιστημονική -κοινωνιολογική μελέτη απ' όλο το φάσμα των ειδικών, φυσικά ισχυρή πολιτική βούληση και επιστράτευση των πνευματικών ταγών της χώρας.

Ένα πάντως είναι βέβαιο: **Πρέπει να φυσήξει δυνατός άνεμος επαναστατικής αλλαγής και να γκρεμίσει ό,τι σαθρό και επιζήμιο χτίστηκε στη χώρα τα 50 τελευταία χρόνια.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ